ARUBAVANDAAG

Rechter wijst opnieuw verzoeken Mike de Meza af – Parlementariër zet juridische strijd voort

Het Gerecht in Eerste Aanleg heeft deze week opnieuw de verzoeken van parlementariër Mike de Meza (AVP) afgewezen om het Openbaar Ministerie (OM) te verplichten hem gedetailleerd te informeren over de aard en reden van de verdenkingen tegen hem. De Meza wilde daarnaast dat het OM uiterlijk op 23 augustus 2025 een beslissing zou nemen over zijn eventuele vervolging. Volgens de rechter ontbrak aan de herhaalde verzoeken iedere redelijke grond.

De Meza had vrijwel identieke verzoeken al op 15 juli ingediend. Deze werden op 17 juli 2025 door de rechter afgewezen, waarna hij in hoger beroep ging. Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie verklaarde dat beroep op 8 augustus echter niet-ontvankelijk, omdat zijn advocaten het te laat hadden ingediend. Daarmee werd de uitspraak van 17 juli onherroepelijk. Door dezelfde verzoeken opnieuw in te dienen, viel volgens de rechter de wettelijke bepaling toe te passen dat in zo'n geval het verzoek zonder nader onderzoek kan worden afgewezen.

Voortdurende rechtsstrijd
Ondanks deze tegenslagen zet De Meza zijn juridische strijd tegen het OM voort. Kort na de uitspraak van het Hof diende zijn advocaat, mr. Desiree Croes, opnieuw een kort geding in, inhoudelijk gelijk aan de eerdere procedures. De kern blijft tweeledig: volledige duidelijkheid over de verdenkingen en een harde deadline voor het OM om te beslissen over vervolging.

De kwestie vindt zijn oorsprong in het verlengde screeningsproces van De Meza, destijds kandidaat-minister voor het nieuwe AVP-Futuro-kabinet. Bij deze screening kwamen uit het dossier van het Departamento di Impuesto (DIMP) verwijzingen naar een 16 jaar oud strafdossier naar voren. Het OM gaf daar aanvankelijk geen toelichting op, wat De Meza ertoe bracht naar de rechter te stappen. Op 25 juni oordeelde het Gerecht dat een verdachte alleen recht heeft op gedetailleerde informatie indien hij officieel is aangehouden of verhoord. In De Meza's geval was dat niet gebeurd.
Wel stelde de rechter destijds dat de bijzondere omstandigheden – een lopende kabinetsformatie – aanleiding konden zijn voor een versnelde toelichting. Het OM gaf daarop aan dat De Meza verdachte is in een lopend onderzoek en benoemde de relevante wetsartikelen. De Meza kreeg echter geen toezegging dat er voor 15 augustus een vervolgingsbeslissing zou volgen, wat volgens de rechter prematuur zou zijn.

Politieke dimensie
De Meza benadrukt dat zijn screenings door OM, politie, gezondheidsdiensten en psychologische testen allemaal zonder problemen zijn verlopen, en dat hij zich destijds correct heeft teruggetrokken uit zakelijke activiteiten op instructie van de gouverneur. Hij stelt dat de beschuldigingen uit het DIMP-dossier niet kloppen en dat hij nog steeds in het ongewisse verkeert over de precieze inhoud ervan.

De parlementariër zegt zijn werk gewoon voort te zetten en desnoods door te procederen tot aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. "Zestien jaar later krijg ik ineens te horen over iets dat niet strookt met de werkelijkheid. Tot op vandaag wacht ik op duidelijkheid over wat de beschuldigingen precies inhouden," aldus De Meza.

Met de jongste afwijzing van zijn verzoeken lijkt de juridische patstelling voorlopig voort te duren, terwijl zowel de politieke als persoonlijke gevolgen voor De Meza blijven doorwerken.

Voedselveiligheid is een thema...*Dat weinig vooruitgang toont...?*

In onze editie van 11 augustus stond een verslag van de ontmoeting in Bonaire tussen organisaties en personen die belang stellen in het thema voedselveiligheid; met name rond de vraag hoe de lokale voedselproductie te initiëren en stimuleren. Niet om het enthousiasme van degenen die hierbij betrokken zijn een domper te bezorgen, maar we zijn ons te bewust van de obstakels om deze initiatieven tot een niveau te brengen van een aanzienlijke impact op de lokale economie. En we hebben de indruk dat juist aan dit aspect weinig aandacht wordt besteed, in ieder geval in publicitaire zin.

Laten we beginnen met enige aandacht te besteden aan de term zelf, in ons Papiamento 'seguridad alimentario' geheten, waarbij niet het Engelstalige onderscheid wordt gemaakt tussen 'food security' en 'food safety'. Food security is de mate van garantie dat men onder alle omstandigheden toegang heeft tot goed voedsel; een thema dat absoluut belangrijk is in deze tijd van nogal wat economische chaos, de ontmanteling van internationale aanvoerlijnen, etc. Dit maakt dat in nogal wat landen wordt nagedacht over hoe men zich kan verzekeren dat men op tafel kan krijgen wat nodig is, waarbij de keuze wordt gemaakt van het zoeken van productie dichter bij huis, met name de lokale productie, om de afhankelijkheid van aanvoer vanuit het buitenland te beperken. Dit thema leeft ook sterk bij ons en sinds tientallen jaren zijn er regelmatig initiatieven geweest om de lokale voedselproductie ter hand te nemen. Om zaken heel duidelijk te stellen: het is een legitieme wens van initiatiefnemers, die vanuit de overheid moet worden ondersteund. Maar, dat neemt niet de realiteit weg dat we het hebben over een eiland, dat deel uitmaakt van een semi-aride gebied binnen de regio, dat niet te vergelijken is met de eilanden in het Noorden, die een klimaat kennen dat veel gunstiger is voor agrarische doeleinden.
Als Aruba honderd jaar geleden met moeite voedsel kon produceren voor een bevolking van 10.000 personen, moeten we nu rekening houden met een bevolking van meer dan 100.000 inwoners, plus een toeristenbevolking van meer dan een miljoen per jaar, die gemiddeld ongeveer een week per persoon hier doorbrengen. Dus wij importeren, en veel. Als we een blik werpen op wat geïmporteerd wordt aan voedselproducten, kunnen we concluderen dat we elk kwartaal voor ongeveer Afl. 175 miljoen aan deze producten importeren, in totaal een goede Afl. 700 miljoen per jaar. Hiervan is bijvoorbeeld Afl. 32 miljoen groenten, Afl. 120 miljoen per jaar. Nu kan men makkelijk zeggen: " Goed, dan gaan we een deel hiervan vervangen door lokale productie." Goed idee, maar men moet zich wel bewust zijn van het feit dat die lokale productie onze voedselveiligheid (food security) nooit aanzienlijk dichterbij zal brengen. En waarom niet? Omdat we eraan twijfelen of die lokale productie nu 1% van de totale dagelijkse consumptie vertegenwoordigt. En met veel moeite zou dat misschien tot 2% kunnen uitgroeien, maar zelfs dat kan te optimistisch blijken.

De nadruk blijft op het garanderen van de voedselaanvoer vanuit het buitenland, qua tijd en kwaliteit. Wanneer we het hebben over 'food security', en dan niet in goede tijden maar wanneer er problemen zijn, dan hebben we het niet over hoe we dat met lokale productie kunnen compenseren. En natuurlijk zijn er uitzonderingen. Het kan zijn dat bepaalde tuinbouwproducten zodanig op te zetten zijn dat men tot een lokale productie komt die een goed deel van de lokale markt kan voorzien, maar dat verandert weinig aan het algemene beeld van massale import van vrijwel alles wat we nodig hebben. De conclusie dus: we kunnen niet geloven dat men het thema food security breed genoeg heeft behandeld wanneer we uitsluitend het thema bespreken van de lokale productie.

Toevallig, of eigenlijk niet zo toevallig, kunnen we net in deze tijden worden geconfronteerd met problemen om alles aan voedsel aangevoerd te krijgen, vanwege de mogelijke economische crisis die wellicht eraan zit te komen door de gevaarlijke spelletjes die de huidige Amerikaanse regering met zowat de hele wereld speelt. Op dit moment kan een reële schaarste ontstaan in producten die voor ons belangrijk zijn, niet uitsluitend vanwege de prijs maar eerder vanwege de beschikbaarheid. We zouden dan alternatieven moeten hebben en zouden dan niet moeten wachten tot het laatste moment om daar iets aan te doen. We kunnen er begrip voor opbrengen dat importeurs zo lang mogelijk gebruik blijven maken van de commerciële relaties die men heeft, die soms zelfs tientallen jaren teruggaan, maar dat kan heel snel veranderen. We konden ons afgelopen januari ook niet voorstellen dat we nu in deze situatie beland zijn.

Laten we het ook even hebben over 'food safety'; de vraag of wat we te eten en te drinken krijgen ook veilig is vanuit het oogpunt van onze gezondheid. De meeste producten die in Aruba worden geconsumeerd komen uit de VS en we doen dat al zeker een eeuw op die manier, zonder dat we daar ooit kritisch tegenover staan. Maar, bijvoorbeeld in Europa worden bepaalde producten uit de VS geweerd, onder andere omdat sommige in verband worden gebracht met risico's van kankerverwekkende eigenschappen. Dit is bijvoorbeeld het geval met bepaalde kleurstoffen die wel in de producten zitten die hier worden geïmporteerd, terwijl die in Europa geweerd worden. Veilig voedsel houdt dan in dat er kwaliteitsnormen moeten zijn, die wellicht ook worden ingevoerd om de lokale producent, die net erin geslaagd is om een nieuw lokaal product op de markt te brengen, aan die normen te houden, maar blijven we dan tegelijkertijd wel de Amerikaanse standaarden voor veilig voedsel toepassen? Gelijke behandeling, of niet? Op dit moment krijgt de VS steeds meer problemen met de uitvoer van levensmiddelen omdat andere landen zich nu plotseling eraan herinnerd worden dat er andere veiligheidsnormen zijn dan de Amerikaanse en dit als wapen in de handelsoorlog gaan gebruiken. Tenslotte willen we benadrukken dat we achter de pogingen van de lokale producenten staan, maar wanneer het over dit thema gaat, in het kader van duurzame ontwikkeling, dan kunnen we niet de ogen sluiten voor de werkelijkheid waarin we leven.